

Sprawa C-338/21**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 98 ust. 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

31 maja 2021 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Raad van State (Niderlandy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

26 maja 2021 r.

Strona wnosząca apelację:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Druga strona postępowania:

S.S.

N.Z.

S.S.

Przedmiot postępowania głównego

Środki odwoławcze Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (sekretarza stanu do spraw bezpieczeństwa i sprawiedliwości, zwanego dalej: „staatssecretaris”) wniesione do Raad van State (sądu najwyższej instancji w sprawach z zakresu prawa administracyjnego, Niderlandy) od orzeczeń rechtbank Den Haag (sądu I instancji w Hadze, Niderlandy) w trzech zawisłych przed tym sądem sprawach, w których sąd ów uwzględnił środki odwoławcze wniesione przez zainteresowanych cudzoziemców od decyzji staatssecretaris w przedmiocie odmowy rozpatrzenia wniosków tych cudzoziemców o udzielenie zezwolenia na pobyt tymczasowy dla osoby ubiegającej się o azyl oraz stwierdził nieważność tych trzech decyzji.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wniosek na podstawie art. 267 TFUE o dokonanie wykładni art. 27 ust. 3 i art. 29 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (zwanego dalej: „rozporządzeniem dublińskim”).

Sąd odsyłający zastanawia się, czy art. 29 ust. 1 i art. 27 ust. 3 rozporządzenia dublińskiego, dotyczące terminu, w ciągu którego cudzoziemiec może zostać przekazany do odpowiedzialnego państwa członkowskiego (zwanego dalej: „terminem na przekazanie”) oraz zawieszenia tego terminu w przypadku wniesienia odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie dotyczących decyzji o przekazaniu, są sprzeczne z systemem niderlandzkim, w ramach którego termin na przekazanie ulega zawieszeniu również wtedy, gdy cudzoziemiec złoży w trakcie postępowania prowadzonego na podstawie rozporządzenia dublińskiego wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt w związku z tym, że był on zgodnie z własnymi twierdzeniami w Niderlandach i/lub odpowiedzialnym państwie członkowskim ofiarą handlu ludźmi, a następnie cudzoziemiec ów złoży wniosek o ponowne rozpoznanie dotyczący decyzji w przedmiocie odrzucenia tego wniosku. Jako, że zgodnie z Vreemdelingenwet 2000 (niderlandzką ustawą o cudzoziemcach z 2000 r.) cudzoziemiec ma prawo do pozostania w Niderlandach do czasu rozstrzygnięcia wniosku o ponowne rozpoznanie, przekazanie do odpowiedzialnego państwa członkowskiego jest w tym czasie faktycznie niemożliwe.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 27 ust. 3 i art. 29 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180) należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one takim krajowym przepisom prawnym, jak będące przedmiotem niniejszego postępowania, w ramach których to przepisów państwo członkowskie zdecydowało się na wdrożenie art. 27 ust. 3 zdanie wprowadzające i lit. c), lecz które to przepisy jednocześnie przyznają skutek zawieszający wnioskowi o ponowne rozpoznanie lub odwołaniu dotyczącym decyzji wydanej w postępowaniu w przedmiocie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt dla ofiar handlu ludźmi, niebędącej decyzją o przekazaniu, która jednak tymczasowo faktycznie uniemożliwia przekazanie?

Powołane przepisy prawa Unii

Rozporządzenie dublińskie, a w szczególności jego motywy 4, 5, 9 i 19 oraz art. 27 i 29

Dyrektywa Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub podlegali działaniom ułatwiającym nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi władzami, a w szczególności jej motywy 9, 10 i 11

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępująca decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW, a w szczególności jej motywy 1 i 7

Powołane przepisy prawa krajowego

Algemene wet bestuursrecht (ogólna ustawa o prawie administracyjnym), a w szczególności art. 8:81 i art. 8:108

Vreemdelingenwet 2000 (ustawa o cudzoziemcach z 2000 r.), a w szczególności art. 28, 73 i 82

Vreemdelingenbesluit 2000 (rozporządzenie w sprawie cudzoziemców z 2000 r.), a w szczególności art. 3.48 i art. 7.3

Vreemdelingencirculaire 2000 (okólnik w sprawie cudzoziemców z 2000 r.), a w szczególności paragraf B1/7.2

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania głównego

- 1 S.S. (zwany dalej: „cudzoziemcem nr 1”), N.Z. (zwany dalej: „cudzoziemcem nr 2”) i S.S. (zwany dalej: „cudzoziemcem nr 3”) złożyli w 2019 r. w Niderlandach wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej, jednak staatssecretaris uznał, że za rozpatrzenie tych wniosków odpowiedzialne są Włochy. Organy włoskie wyraziły w sposób wyraźny lub dorozumiany zgodę na wnioski o przejęcie lub wtórne przejęcie, dlatego staatssecretaris nie przyjął wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej do rozpatrzenia.
- 2 Następnie każdy z cudzoziemców złożył również w Niderlandach zawiadomienie o handlu ludźmi, którego według własnych twierdzeń mieli być ofiarami w Niderlandach i/lub Włoszech. Zawiadomienia te zostały z urzędu uznane przez staatssecretaris za wnioski o udzielenie zwykłego zezwolenia na pobyt na czas określony ze względów humanitarnych o charakterze tymczasowym w rozumieniu art. 3.48 Vreemdelingenbesluit 2000, a mianowicie w związku z tym, że byli oni ofiarami handlu ludźmi. Taki wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt dla ofiar handlu ludźmi jest w systemie niderlandzkim traktowany jako wszczynający

nowe, oddzielne postępowanie, które nie jest merytorycznie powiązane z postępowaniem w przedmiocie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Staatssecretaris oddalił następnie wnioski o udzielenie zezwolenia na pobyt dla ofiar handlu ludźmi, po czym cudzoziemcy złożyli wnioski o ponowne rozpoznanie dotyczące tych odmownych decyzji. Staatssecretaris uznał wnioski cudzoziemca nr 1 i cudzoziemca nr 3 o ponowne rozpoznanie za niezasadne. Nie wydał on decyzji w przedmiocie wniosku cudzoziemca nr 2, ponieważ wniosek ten został cofnięty.

- 3 Sąd pierwszej instancji w postępowaniu w przedmiocie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej stwierdził we wszystkich trzech sprawach nieważność decyzji staatssecretaris w przedmiocie odmowy przyjęcia tych wniosków do rozpatrzenia.

Najważniejsze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 4 Cudzoziemcy podnosili, że wyrażone w wyrokach sądu pierwszej instancji stanowisko w przedmiocie terminu na przekazanie jest prawidłowe.
- 5 W sprawach dotyczących cudzoziemców nr 2 i nr 3 sąd pierwszej instancji był zdania, że termin na przekazanie nie uległ na podstawie art. 29 ust. 1 rozporządzenia dublińskiego przedłużeniu na skutek złożenia wniosków o ponowne rozpoznanie dotyczących decyzji oddalających wnioski o zezwolenie na pobyt dla ofiar handlu ludźmi i dlatego Niderlandy stały się odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. Sąd pierwszej instancji uznał w pierwszej kolejności, że zgodnie z art. 29 ust. 1 rozporządzenia dublińskiego termin na przekazanie zostaje zawieszony jedynie na podstawie art. 27 ust. 3 tego rozporządzenia. Ponieważ Niderlandy zdecydowały się na wdrożenie art. 27 ust. 3 zdanie wprowadzające i lit. c) rozporządzenia dublińskiego, cudzoziemiec może wnosić do sądu o podjęcie w rozsądnym terminie decyzji w przedmiocie zawieszenia wykonania decyzji o przekazaniu do czasu rozstrzygnięcia odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie skierowanego przeciwko tej decyzji o przekazaniu. Wniosek o ponowne rozpoznanie wniesiony w ramach postępowania w przedmiocie wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt dla ofiar handlu ludźmi nie jest zdaniem sądu pierwszej instancji środkiem zaskarżenia decyzji o przekazaniu, ani zastosowanym środkiem tymczasowym skierowanym przeciwko tej decyzji. Ten wniosek o ponowne rozpoznanie nie może zatem jego zdaniem prowadzić do zawieszenia terminu na przekazanie. Cudzoziemiec nr 3 złożył wprawdzie wniosek o zastosowanie środków tymczasowych w związku z wnioskiem o ponowne rozpoznanie decyzji o przekazaniu, jednak cofnął on ten wniosek, w związku z czym również w tej sprawie skutki decyzji o przekazaniu nie zostały zawieszony w związku ze złożeniem wniosku o zastosowanie środków tymczasowych. Sąd pierwszej instancji orzekł ponadto, że art. 27 ust. 3 rozporządzenia dublińskiego zawiera alternatywne wyliczenie środków zaskarżenia, a zatem skutku zawieszającego, na który powołuje się

staatssecretaris, nie można również wywodzić z art. 27 ust. 3 zdanie wprowadzające i lit. a) rozporządzenia dublińskiego. Ponadto zdaniem sądu pierwszej instancji skutek zawieszający, na który powołuje się staatssecretaris, nie znajduje również uzasadnienia w kontekście i celach rozporządzenia dublińskiego, ponieważ rozporządzenie to zmierza do realizacji różnych celów z czym niekoniecznie wiąże się wykładnia rozszerzająca odnośnych przepisów. W sprawie cudzoziemca nr 1 sąd pierwszej instancji stwierdził nieważność decyzji sekretarza stanu z innych względów, w związku z czym sąd odsyłający musi najpierw rozstrzygnąć kwestię czy w sprawie tej termin na przekazanie upłynął.

- 6 Staatssecretaris argumentuje we wszystkich trzech sprawach, że terminy na przekazanie nie upłynęły, ponieważ uległy zawieszeniu na skutek wniesienia przez cudzoziemców wniosków o ponowne rozpoznanie w ramach postępowań w przedmiocie oddalenia ich wniosków o zezwolenie na pobyt dla ofiar handlu ludźmi. Zdaniem sekretarza stanu rozporządzenie dublińskie nie stoi temu na przeszkodzie. Ponadto staatssecretaris wyjaśnił, że dokonując wykładni rozporządzenia dublińskiego bierze on pod uwagę effet utile tego rozporządzenia i zapobiega jego nadużyciom, że art. 27 ust. 3 zdanie wprowadzające i lit. c) dotyczy również wykonania decyzji o przekazaniu, że jego wykładnia wpisuje się w zasadę autonomii proceduralnej państw członkowskich i że trzy możliwości przewidziane w art. 27 ust. 3 rozporządzenia dublińskiego nie wykluczają się wzajemnie.

Zwięzłe uzasadnienie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 7 Sąd odsyłający zauważył w pierwszej kolejności, że z dokumentów pochodzących z okresu prac przygotowawczych nad rozporządzeniem dublińskim, motywów 5 i 9 owego rozporządzenia oraz pkt 37 i 64 opinii rzecznika generalnego z dnia 17 marca 2016 r., Ghezelbash, EU:C:2016:186, wynika, że cele rozporządzenia dublińskiego obejmują ustanowienie precyzyjnej i sprawnej metody ustalania, które państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniesionego przez wnioskodawcę w państwie członkowskim wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, tak by zagwarantować skuteczny dostęp do procedur udzielania ochrony międzynarodowej i nie zagrażać celowi, jakim jest szybkie rozpatrywanie takich wniosków. Celem rozporządzenia dublińskiego jest racjonalizacja rozpatrywania wniosków o udzielenie azylu, zwiększenie pewności prawa w odniesieniu do ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu i zapobieganie „forum shopping” (zob. pkt 79 wyroku z dnia 21 grudnia 2011 r., N.S., EU:C:2011:865, motyw 19 rozporządzenia dublińskiego i pkt 57 wyroku Ghezelbash).
- 8 Strony są zgodne co do tego, że ustanawiając art. 7.3 ust. 1 Vreemdelingenbesluit 2000 r. Niderlandy zdecydowały się na wdrożenie art. 27 ust. 3 zdanie wprowadzające i lit. c) rozporządzenia dublińskiego.

- 9 Sąd odsyłający uważa, że dosłowne znaczenie zawartego w art. 27 ust. 3 rozporządzenia dublińskiego pojęcia „wniosku o ponowne rozpoznanie dotyczącego decyzji o przekazaniu” oraz dosłowne znaczenie zawartego w tym ustępie pod lit. a) i b) słowa „lub” mogą przemawiać za przyjęciem konkluzji, że art. 29 ust. 1 i art. 27 ust. 3 zdanie wprowadzające i lit. c) rozporządzenia dublińskiego stoją na przeszkodzie uregulowaniom niderlandzkim. Wykładnia ta jest wprawdzie zgodna z brzmieniem dosłownym, jednak wydaje się pomijać szerokie możliwości w zakresie uregulowania środków zaskarżenia, jakie art. 27 rozporządzenia dublińskiego oferuje państwom członkowskim, a także i tę okoliczność, iż kontekst oraz cele rozporządzenia dublińskiego niekoniecznie są zgodne z celami dyrektywy 2004/81/WE.
- 10 Sąd odsyłający omawia następnie cztery argumenty przemawiające za przyjęciem wniosku, zgodnie z którym rozporządzenie dublińskie nie sprzeciwia się uregulowaniu niderlandzkiemu, który przewiduje skutek zawieszający, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie.
- 11 W odniesieniu do pierwszego argumentu, dotyczącego zwalczania nadużyć rozporządzenia dublińskiego i dyrektywy 2004/81/WE, sąd odsyłający wskazuje, że rozporządzenie dublińskie zostało ustanowione w celu racjonalizacji rozpatrywania wniosków o udzielenie azylu, zwiększenia pewności prawa w odniesieniu do ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu, aby zapobiegać w ten sposób „forum shopping”, a także powołuje się on na motywy 1 i 7 dyrektywy 2011/36/UE, z których wynika, że zapobieganie handlowi ludźmi i zwalczanie tego procederu jest priorytetem dla Unii i jej państw członkowskich. Należy przy tym chronić prawa osób będących ofiarami handlu ludźmi. Wdrażając zintegrowane, holistyczne i oparte na poszanowaniu praw człowieka podejście do zwalczania procederu handlu ludźmi należy uwzględnić dyrektywę 2004/81/WE. Państwa członkowskie powinny zatem zajmować się zawiadomieniami o handlu ludźmi z należytą starannością. Staranne rozpoznanie sprawy wymaga czasu, co pociąga za sobą skutki względem ograniczonego przez rozporządzenie dublińskie w czasie terminu na przekazanie.
- 12 W tym kontekście sąd odsyłający przywołuje art. 73 Vreemdelingenwet 2000, który stanowi, że wniosek o ponowne rozpoznanie dotyczący odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt dla ofiar handlu ludźmi ma skutek zawieszający. Cudzoziemiec nie może zostać wydalony z Niderlandów przed wydaniem decyzji w przedmiocie tego wniosku, a zatem nie może zostać przekazany do innego państwa członkowskiego. Ponadto przywołuje on decyzję staatssecretaris z dnia 10 lipca 2019 r., nr WBV 2019/10, która weszła w życie dnia 1 sierpnia 2019 r., zgodnie z którą skutek takiego wniosku o ponowne rozpoznanie został uznany za automatycznie zawieszający również wykonanie wydanej wobec cudzoziemca decyzji o przekazaniu. Zgodnie z tą decyzją cudzoziemcom, którzy złożą zawiadomienie o handlu ludźmi, przysługuje tymczasowe zwykłe zezwolenie na pobyt dla ofiar handlu ludźmi, jako że Openbaar Ministerie (prokuratura) wskazała, iż ich obecność w Niderlandach jest niezbędna dla potrzeb postępowań

karnych. Zgodnie z paragrafem B8/3.1 vreemdelingencirculaire 2000 po złożeniu wniosku o udzielenie azylu cudzoziemcowi przysługuje trzymiesięczny okres do namysłu, w trakcie którego może on złożyć zawiadomienie o handlu ludźmi. Po złożeniu takiego zawiadomienia Openbaar Ministerie decyduje, czy obecność cudzoziemca w Niderlandach jest niezbędna dla potrzeb postępowania karnego. Jeżeli nie, to wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt dla ofiar handlu ludźmi zostaje co do zasady oddalony, a cudzoziemiec może złożyć wniosek o jego ponowne rozpoznanie. Zdaniem staatssecretaris często zdarza się, że w momencie wydania decyzji w przedmiocie wniosku o ponowne rozpoznanie upłyną już cztery albo nawet więcej miesięcy liczącego sześć miesięcy terminu na przekazanie. W przypadku, gdyby wniosek o ponowne rozpoznanie nie miał w stosunku do terminu na przekazanie skutku zawieszającego, istniałoby ryzyko, że faktycznie przekazanie nie mogłoby nastąpić w tym terminie, na skutek czego termin ten upłynąłby, a za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu odpowiedzialny stałby się staatssecretaris. W przypadku cudzoziemców będących stronami niniejszej sprawy pomiędzy uznaniem odpowiedzialności przez jedno państwo członkowskie względem drugiego a decyzją w przedmiocie wniosku o ponowne rozpoznanie albo cofnięciem takiego wniosku upłynęło więcej niż sześć miesięcy. Staatssecretaris stoi na stanowisku, że jest to nieuniknione, jeśli wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt dla ofiar handlu ludźmi ma być rozpoznany z należytą starannością. Zdaniem staatssecretaris sprzyja to nadużyciom oraz „forum shopping”.

- 13 Sąd odsyłający dochodzi do wniosku, że przyznanie skutku zawieszającego wniesionemu przez cudzoziemca wnioskowi o ponowne rozpoznanie dotyczącemu oddalenia jego wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt dla ofiar handlu ludźmi sprawia, że można ze sobą pogodzić effet utile zarówno rozporządzenia dublińskiego, jak i dyrektywy 2004/81/WE, a także sprzyja zapobieganiu nadużyciom obu tych aktów prawnych.
- 14 Zdaniem sądu odsyłającego drugi argument znaleźć można w treści art. 27 ust. 3 zdanie wprowadzające i lit. c) rozporządzenia dublińskiego. Zgodnie z tym przepisem na użytek odwołań lub wniosków o ponowne rozpoznanie dotyczących decyzji o przekazaniu, państwa członkowskie ustanawiają w swoim prawie krajowym możliwość złożenia przez zainteresowaną osobę do sądu w rozsądnym terminie wniosku o zawieszenie wykonania decyzji o przekazaniu do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie. Sąd odsyłający zastanawia się, czy można na tej podstawie wywnioskować, że wniesienie środka zaskarżenia uniemożliwiającego faktycznie wykonanie decyzji o przekazaniu pociąga za sobą zawieszenie biegu terminu na przekazanie. Ma przy tym znaczenie okoliczność, że wniosek o ponowne rozpoznanie dotyczący oddalenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt dla ofiar handlu ludźmi ma skutek zawieszający, w związku z czym cudzoziemiec ma prawo do pozostania w Niderlandach do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie tego wniosku i nie może zostać przekazany. Nie chodzi tutaj wprawdzie o wniosek o ponowne rozpoznanie, który dotyczyłby samej decyzji o przekazaniu, jednak wniosek taki ma ten skutek, że przekazanie faktycznie nie

może zostać wykonane. Przemawiałoby to za dokonaniem takiej wykładni zawartego w ust. 3 pojęcia „decyzji o przekazaniu”, zgodnie z którą pojęcie to obejmuje również „faktyczne wykonanie przekazania”.

- 15 Podstawę trzeciego argumentu stanowi zasada autonomii proceduralnej państw członkowskich. Staatssecretaris uważa, że rozporządzenie dublińskie pozwala państwom członkowskim uregulować przyznanie skutku zawieszającego w ich ustawodawstwie krajowym. Trybunał Sprawiedliwości stwierdził w pkt 49 wyroku z dnia 29 stycznia 2009 r., *Petrosian* (EU:C:2009:41), że państwa członkowskie, które życzyły sobie ustanowić środki zaskarżenia, mogące doprowadzić do zawieszenia procedury przekazania, nie mogą, w imię poszanowania wymogu szybkości procedury, znajdować się w sytuacji mniej korzystnej od państw członkowskich, które tego nie uczyniły. Również w pkt 67 i 68 wyroku z dnia 13 września 2017 r., *Amayry*, EU:C:2017:675, Trybunał Sprawiedliwości podkreśla, że w przypadku, gdy zawieszenie przekazania jest wynikiem decyzji właściwego organu (a zatem nie następuje ono z mocy prawa lub na skutek orzeczenia sądu), zainteresowana osoba znajduje się w sytuacji całkowicie porównywalnej z sytuacją osoby, której odwołanie lub wniosek o ponowne rozpoznanie mają skutek zawieszający na mocy art. 27 ust. 3 rozporządzenia dublińskiego. I tak, zdaniem staatssecretaris, autonomia proceduralna państwa członkowskiego jakim są Niderlandy sprawia, że może ono zdecydować, iż wniosek o ponowne rozpoznanie będzie miał skutek zawieszający.
- 16 Czwarty argument sprowadza się do twierdzenia, że wyliczenie zawarte w art. 27 ust. 3 rozporządzenia dublińskiego zawiera możliwe opcje, które nie wykluczają się wzajemnie. Bezsprzeczne jest, że Niderlandy zdecydowały się na wdrożenie opcji wymienionej w art. 27 ust. 3 zdanie wprowadzające i lit. c) rozporządzenia dublińskiego oraz że proponowany przez staatssecretaris skutek zawieszający mieści się w ramach opcji wymienionej pod lit. a). W tym względzie sąd odsyłający bierze pod uwagę okoliczność, że w wyroku z dnia 16 lipca 2015 r., *A. przeciwko B.*, EU:C:2015:479, Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że spójnik „lub” w rozpatrywanym tam kontekście nie koniecznie musi oznaczać wzajemne wykluczanie się poszczególnych opcji. W zakresie ostatecznej wykładni tego, co należy rozumieć przez to słowo, Trybunał bierze pod uwagę: brzmienie danych przepisów, zamierzone przezeń cele i ich kontekst (zob. pkt 47 tego wyroku).
- 17 Taka wykładnia art. 27 ust. 3 zdanie wprowadzające i lit. c) rozporządzenia dublińskiego prowadziłyby do wniosku, że artykuł ten ma na celu zapewnienie ochrony prawnej w zakresie decyzji o przekazaniu i jej wykonania. Powyższa wykładnia dokonywana jest w kontekście z jednej strony tego, że cudzoziemiec szybko uzyskuje pewność co do tego, które państwo jest odpowiedzialne za rozpoznanie jego wniosku o udzielenie azylu, a z drugiej strony tego, że służy ona zapobieganiu nadużyć rozporządzenia dublińskiego i „forum shopping”. Ponadto, jak wynika z motywu 1 dyrektywy 2011/36/UE, zapobieganie handlowi ludźmi i zwalczanie tego procederu jest priorytetem dla Unii i jej państw członkowskich. Rozumowanie to nie zakłada z góry, że państwo członkowskie może wybrać tylko jedną z opcji przewidzianych w art. 27 ust. 3 rozporządzenia dublińskiego i nie

może ich ze sobą połączyć. Ta swoboda wyboru wpisuje się również w ramy autonomii proceduralnej państw członkowskich.

- 18 Reasumując, sąd odsyłający wywodzi z dosłownego brzmienia art. 27 ust. 3 i art. 29 ust. 1 rozporządzenia dublińskiego, że przepisy te być może stoją na przeszkodzie zawieszeniu wykonania decyzji o przekazaniu na skutek złożenia wniosku o ponowne rozpoznanie dotyczącego odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt dla ofiar handlu ludźmi lub też, mówiąc bardziej ogólnie, przyznaniu skutku zawieszającego wnioskowi o ponowne rozpoznanie dotyczącego innej decyzji niż decyzja o przekazaniu. Z drugiej strony istnieje również szereg popartych orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości argumentów, które prowadzą do przyjęcia konkluzji odmiennej. Sąd odsyłający uważa się zatem za zmuszony by zwrócić się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wyżej sformułowanego pytania.

DOKUMENT ROBOCZY